

היה נוטל פרק שלישי סוטה

כב.

עין משפט
נר מצוה

בַּח אַ מִי פִּה מַה מַּלְכוּת
תַּת הַלְכָה ד' וּפִי כ
מַהֲלִי כְּנַהדְרִין הֲלִי ח
טוֹשֵׁעַ יִד סִימֵן רַמב
סַעֲיָף יג:
בַּח ב מִי שֶׁ שֶׁ וּשְׁס
טוֹשֵׁעַ שֶׁ שֶׁ סַעֲיָף
יד:

תורה אור השלם

1. הנה ימים באים נאם
 2. וְהָיָה יְהוָה אֵל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל וְאֵת בֵּית הַדְּהִיד
 וְעַד אֲדָם וְהָיָה בְּהֵמָּה;
 יִדְמֶיהָ לֹא כֹ
 2. יָרָא אֵת יְיָ בְּנִי וּמֶלֶךְ
 עִם שׁוֹנִים אֶל אֶת־הַתְּחִבָּה;
 מִשְׁלִי כֹ כֹ
 3. עֲמֵד וּמִדָּם אֶרֶץ רָאָה
 וְהָיָה גֹיִם וּפְחִצָּה הָרִיר
 עַד שָׁחַ וְהָיָה עוֹלָם
 הַיְלִיכוֹת עוֹלָם לֹ;
 חֲבִיקוֹן ג ו
 4. כִּי יִרְבֶּם חֲקֵלֶיךָ
 הַפִּילָה וְעֲצָמֶיךָ כֹ
 הָיָה; מִשְׁלִי ז ו

תום' שאנץ (המשך)

אלו עוברין מיתניא, וארו'
הדיהיה (ההיזק) כל הדיהיה
ונתנינן עלה הארץ בעל
חבריה גדולות ופוסקין
להם על מנת שלא תעשה
לך בביי חרות שביבא' אל
צריך לפסוק שאפי' אל
פסק עמו כן הדין ש
תעשה על ביי חרות
אלא כפרייתו אחר תיבנו
גם כפרייתו תחתיו. וארו'
כן שונה רשב"י איהוהם
הארץ כל שנהיה ארכל
חוליו חטאיה דברי' ר'
מאיר וחכמים אומרם כל
איהוה מעשר פירותיו ודיק'
איהוה עם הארץ שישקין
לי חבר ככל בזה חזקני
שנתנוהו טהרה תחתיו כל
איהוה ארכל כר' והבמים
אומרם אפי' למי שאנו
מעשר פירותיו שישקין לו
כר' חבר: חרות אומרם
אפי' קרא ושנה משמע
מכאז אחרים אל הוי'
אשר וצעי' דבכוליה
ליתמדא אמרי' גאון אחרים
מאיר ניל דברבו
קמזיזתו ויו אחרים ר'
אמר כדאמרנין מאן יש
אחרים שנתן ופוסקין
דיטעין קר' (ג) על שביבא'
ר' הוי' ר' אמיר אל ר'
נתן דברבו המקמות יש
אומרם היינו ר' נתן:
אומרם שלכה מתוך
השונותם חכמים עולם

רבי שמואל בר נחמני אמר ה"ו בור. מימה כמאן ס"ל לא כחמיס:
ולא כר' יהודה דלחמיס לא קרו צור ו' אלא לשנה ולא קרא
וור' יהודה אפי' עס הארץ לא משוי ליה דלמר בסוף פירק אלו
מנאיאות (ב"מ דף קג:) דדרש ר' יהודה בר אילעאי שמעו דבר ה'
החדריס אל דצרו וגו' החדריס אל
דצרו אלו תלמידי חכמים וחדריס אלו
בעלי מקרא שמיאס אלו בעלי משנה
מנדיס אלו עס הארץ אלמא דבעלי
משנה אן בעלי מקרא לאו בכלל ע"ה
יניהו: **ב"ר שאינו קורא ק"ש שחרית**
וערביית דברי ר"מ. מימה לר"י
דלמר צפ' הנזקין (גיטין דף סא.)
וצפ' ג' שאלכו (ברכות דף מו:) אחיהו
עס הארץ כל שאינו אוכל חולין
בטהרה דברי ר"מ ופירש דלרבה
עניני עס הארץ הן ויש שאין מקבלין
ממנו עדות כדלמרינן צפ' אלו עוברין
(פסחים דף מט:) ששה דברים נאמרו
בעס הארץ אין מקבלין מהן עדות
וכי' וצפ' חומר בקודש (מגילה דף כג.)
כמאן מקבלין סהדותא מעס הארץ
כר' יוסי ויש כשר לענין עדות ונחשד
על הטהרות ועל המעשרות או לענין
יומון או לענין צביעות אי"ל לענין
דברים שאינן נקדינן אלא מן המומחה
כדליתא צפ' שני דמסכת ע"ו (דף
לג:) **ב"ר ששלמי** אשה פרושה זו היא
שיושבת ומלעצת בדברי תורה
ותאמר אלי תבא וישכב עמה בלילה
הוא א"ר אבהו כדכילא היה במחשבה
הוא לבדו יודע שלא עתה על דעתה
אלא בשביל להעמיד שבתה והסופר
עליהם בתולתא ציימנית» ולאמנה
שוציית» (מי חגלה נכסת שס ציש)
ותינוק שהוא עולה לחדשיו (בתולה
ציימנית מצימנה אוצרת בתוליה ותינוק
שהוא עולה לחדשיו) ר' חלקיה בשם
ר' סימון זה שהוא גדול במורה שלא
צפיקרו ומצוה את הגדולים ממנו
א"ר יוסי זה שכן תשע ואצריז נראה
כבן א"ר יהוא ב"ר על אחת מכל
העירות האמורות במורה והן ממות
על ידו והוא פטור רבי פירש מצימנה
אוצרת בתוליה מחמת זומות בתוליה
נושרות אבל מורי אחי הרב ר"מ פי'
עושה חסידה ומתפללת כדגרסינן
בגמ' דידן צליינת וכאילו אמה ועושה
מעניות שמהא נענת בתפלתה ואינה
עושה אלא לגבא את העין שלא יצדיקו
אחריה ומזונה ואוצרת בתוליה:
ועד

ר זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה^א דא"ר
אמר רב מאי דכתיב^ב כי רבים חללים הפילה
כי רבים חללים הפילה^ג זה ת"ח שלא הגיע
ס כל הרוגה^ד זה ת"ח שהגיע להוראה ואינו מורה
ועד

מר. מבלי עולם: כגון יוחי בן רטיבי. אלמנה מכספה היתה מאטערת הרבה היתה אומרת אלך ואבקש רחמים אולי תשמע יי' יום צדיקה והיא הלכה לבית האשה היולדת ושמע השכיר קול נוח את מגופת הכלי והכספים יאלו והוולד נולד וידעו כי בעלת על ידי שימיו מתקצרין כדאמרין בפרק קמא דחגיגה (דף ה.א.) עאלמו כשורה קרי ליה נמי הכי: זה תלמיד שלא הגיע כו'. גיו (ישעיה לג) שסוגרים פיהם ואינם מורים ללזכרי' והראה ועד

הרבה היתה אומרת יוחנן אלך ואבקש אולי תשמע תפלתי והולכת ופותחת הכלי שהיו הכש
וואו הולד יוצא. פעם אחת היה לה שכיר יום בביתה והיא הלכה לבית האשה היולדת ושמע ה
בתוך הכלי כמו שהולד מקשקש במעי האם ובא השכיר וסתר את מגופת הכלי והכשפים יצאו
כי בעלת כשפים היא ל"ה: המבעט ברבותיו וקרי ליה קטן שלא כלו חדשיו על ידי שימיו מ

שקרא. מקרא: ושנה. משנה: ולא שימש תלמידי חכמים. ללמוד סברה הגמרא נעשית המסנה מה הס. רשע הוא שאין מורמו על צדקתו ואין ללמוד הימנו שע"י העצמים יש חילוק באיסור והיתר וצדדי ממונות לזכות ולחייב וצטירות לטמא ולטהר דלומר בכמה ודוכי מ"ט אמר מר הכי ומר הכי דלומר מ"ט ציטתו איכא ציטתו ק"ו ויכך וערוס הוא שהשומע את קול שונה משניותיו כסבור הוא שצקי צטעמיהם ווהגין צו כבוד כתלמידי תנאים: אומר גרס: ה"ו ע"ה. שחזר על המעשרות ועל הטהרות: צור. גרע מעט הארץ: כוסי. ואסור לאכול פתו ויני דיון שלא שימש חכמים אינו מקפיד על דברי חכמים לדעתם ולא שנה אלף להראות

מסורת הש"ס

(א) כדבריו מו: (ע"ש דחור)
דעת ר' אליעזר דב"ר ר' חזקיה
שמע' שכל שאלו דברים
והיו נעברה וכן ארמא
נעמיין. וכן מנחם שכל
שמיים ושל' וכן ד' של
ובחמן. גימין פא,ה.
(ב) לפ"ש חוס' לעיל ב'
ד"ה ארמא ושל' ושל' על
הגיון ויחשד שג' הנל.
(ג) קדוש ב' מ"ש ושל' ושל'
יו: וד' ערין. ל' מ"ק ח'
(ד) (מנחם) ל' ושל' ושל'
מקרי לוימא חל' הכ"ה.
(ה) (ב"מ ק"ה, ט') מ"ו יו:
(ו) (ש"ס) ג' יו:
(ז) (ש"ס) ח' ושל' ושל' ושל'
מחש' א, ט' (ו' מנחם)
אודת מוסל' (י) כ"ה
גירסול' ש"ל.

גליון הש"ס

גמ' דאמר ר' אבהו. צ"ל
לכא :

מוסף רש"י

ואף זה תנא שלא שימש בתלמוד שונה
 משנתו ואינו יודע מה היא: **אִינוּ עַם**
הַהָאָרֶץ. שנחשד על הטהרות ועל
 המעשרות ומחזק מגעו טמא: **כִּלְ**
שְׁאִינוּ קוֹרֵא ק"ש. דהא דלא ידע
 יודע כלום. אבל יודע לקרות וקורא
 ללא ע"ה הוא: **שְׁאוּנֵי בְּלוּט**. שלא
 שימשו לתלמידי חכמים ולא הקפידו
 על טעמי המשניות: **בְּלוּט**. משניות:
פְּשִׁיעוּת. דהכי הוא ללא במאי נדריה
 אפי' לאו בהכי: **הוֹסְרָה לוֹ**. דומה
 בענינו היתר: **מְבַלֵּי עוֹלָם ס"ד**.
 ומה הם גורמין לאחרים: **סְמוּרִין**
הַבִּלְבָּל מִפּוּר מַשְׁנֵהוּ. קאמר שמבלין
 ועוֹלָם בהוראות טעות דכיון דאין
 יודעין טעמי המשנה פעמים גורמין
 שמדמין לה דבר שאינו דומה ועוד יש
 משניות הרבה (במשניות) דלמדין
 לה מני פלוני הוא ויחדלה היא וליט
 לה: **הַמְּבַלֵּי עוֹלָם מִפּוּר מַשְׁנֵהוּ**

תוספות שאני

הפירות עולם לו. השווה הכות
ועולם שלו בזכותו: לילגית. בעלת
תפלה: אלמנה שובצית. בעלת
שכינות הולכת ומצקרת שכינותיה
תמיד: הרי אלו מבלי עולם. שאין
אלא נואפות ומכשפות ומראות עצמן
כצדקניות שלא יצדקו אחריהן: קטן
שלא כלו לו חדשיו. לקמן מפרש:
וקיבול שר מאלמנה. שהיתה תורח
ועממה יותר מן האורח כדי לקבל
שכר כדמפרש ואזיל למדרו שיטריח
אדם עמו במאזה לקבל שכר יטריח
לנחול ג"ע: בראש
רשעים. לירש גיהנם: שלא יכשלו בי
צני אדם. להפסיד חלקם על ידי
וכשמגיע עת לידת אשה היתה עוֹלָם
תפלתה והולכת וסותרת כשפיה והולֵה
הכשפים מתקשקשין בכלי כמו שהולֵה
הכשפים היא: המציע ברכותיו. וקרי'
די רבים חללים הפילה. בלשה ארה
הפילה לשון נפל שלא כלו ארה

ואי מיתניא אי לעצן דימוק ליתא דאמר' בפרק שלשה שאכלו דעם הארץ שאינו מעשר פירותיו לעצנו? רמאי ליתא דהא מי שחשוד על טהרות אינו יושב על הדמאי כדמובא בפי"ג דיבמות נא קאמר דהיי עס הארץ כל שאינו אוכל לחלוי בטרהרי וזו לשון דהיהא דהתם לעצן דהיאא

א לעצן גונותנ' לעצן הנות תסרים וכו' והוא חתופסתא דע"ז פ"ג וע' בתוס' שם ע"ד א"חיים.

אמרין אמר דברי ר' זוטא דלא דילא אלא דברוי הממונים וכו'.

(א) ש"ל דההיא דהמזקין ממ
(ב) ש"ל